

טיב הקהילה

ב"ד

ייצא
"ב' כסלו תשפ"ד
 ה'תשס"ד לפי אופק דרושלים
 זמני הדלקת הנרות ומצ"ש
4:01 הרה"ג
5:16 מוצ"ש"ק
5:53 ר"ת
 סוף זמן קריאת שמע ותפילה
9:11 סו"ת א' | **8:04** סו"ת א'
9:43 סו"ת ב' | **8:51** סו"ת ב'
 | הומנים לפי שיעון הוי"ק |
 גילוי מס':
703

יו"ל ע"י קהילת שבתי בבית ד'

בנשיאות מורנו ורבנו הרה"צ

רבי גמליאל הכהן רבינוביץ שליט"א

טיב הפרשה

ואינו פוקדו לדעה ח'ג, אך אם אחר שיחטא מסיח דעתו מחטאו מתוך תשובה קלה אז נזכר זה החטא למעלה כביכול, ונצטר בכך פתחון פה בפי המקטרג רחמנא לשיזבון.

והנה אמותינו נביאות היו (ראה בראשית רבה סג ט) ועל כן אפשר שידעה לאה שעל רחל לזכור זו המעשה, כי בזו המעשה תזיה היא מליצת יושר לבניה כשיהיו גולים ע"י נבחראדן הרשע, כדאיתא במדרש אנדה (הביאו רש"י בירמיהו לא יד) שאז הלכו האבות והאמהות לפייס את הקדוש ברוך הוא על זה שהעמיד מנשה צלם בהיכל, ולא נתפייס הקב"ה עד שנכנסה רחל ואמרה לפניו, רבנו של עולם רחמי מי מרובים רחמיך או רחמי בשך דמ? הי אומר רחמיך מרובים והלא אני הכנסתי צדתי בתוך ביתך, שכל עבודה שעבד יעקב את אבי לא עבד אלא בשבילי, וכשחטמו ימו עבודתו והייתי אמור להכנס לחופה הכניסו את אחותי במקומי, ולא די ששתקתי אלא שמסרתי לה את הסימנים אף אותה אם הכניסו בניך צדתיך בביתך שחוק להם. אמר לה הקב"ה יפה למדת סנעריא, יש שכר לפעולתך ולצדקתך שמסרת סימנך לאחותך.

לאור האמור נוכל לומר, שידעה לאה הצדקנית שכדאי היתה רחל אחותה להיפקד בבנים בזכות החסד הגדול שעשתה עמה, וכיון שראתה שבפועל בוששת ישועתה מלבוא חששה שמא זכרונה של רחל היא בעוכרה, כי בכך יש להמקטרג פתחון פה לומר שזכרון הדברים היא כתוצאה מהתפארות חלילה, ועל כן אין הדבר עולה לזכרון העליון, ואינה נפקדת לטוב. על כן רצתה הצדקת לאה להוכיח שאין שחר לדברי המקטרג, ועל אף שאחותה רחל זוכרת את כל הנעשה אין זה כי אם כדי להמליץ טוב על זרע ישראל כשתצטרך לך, אך אינה מתפארת בכך ח"ו.

ולכן כשבאתה רחל לבקש את הדודאים כדי להיושע בקשה לאה להסתיק הדינים מעליה ועשתה את עצמה כאילו לא הטיבה עמה רחל מעולם ולא זו אף זו עוד הפסידה אותה בלקיחת בעלה, ורחל שלא החזיקה טובה לעצמה השיבה בהכנעה כאילו הצדק עם אחותה, ואמרה: לכן ישכב עמך הלילה וגו'. בכך הוכח בעליל שאין סיבה שלא תעלה מצוה נשגבה זו לזכרון לפני ה' ותזכה גם היא להיפקד בבנים. ואכן רואים אנו שטרם שנפקדה רחל בבנים אמר הכתוב (ל) כי יזכור אלקים את רחל ופירש"י: זכר לה שמסרה סימנים לאחותה ע"כ, ולולא דברינו היה אפשר להקשות מי עיבד זכירה זו עד הנה, אך על פי דברינו עולה זכירה זו יפה רק אחר שהוכיחה שאינה מתפארת בכך.

על כל פנים מוטל עלינו ללמוד מכאן שגם כשזוכה האדם לקיים מצוה נשגבה עליו להיות זהיר מלהתפאר בו, כי רק אז עושה מצווה רשום בשמים, ועומדת היא לעיני הבורא ב"ה כדי שייטיב עמו בכל אשר יפנה.

ותאמר לה המעט קחתך את אישי ולקחת גם את דודאי בני ותאמר רחל לכן ישכב עמך הלילה תחת דודאי בנך: (ל טו)

...

הזהירות מלהתפאר במצוות

כל עין העוברת על מקרא זה אינה שביעה מלחמה על תערומותיה של לאה על רחל, שהרי ידעה לאה שמלכתחילה היתה היא מיועדת לעשי, ורק רחל היתה מיועדת מלכתחילה ליעקב, וגמרא מפורשת היא זו (בבא בתרא קכג). שהיתה לאה שומעת איך שהיו בני אדם אוסרים: שני בנים יש לה לרבקה, שתי בנות יש לו ללבן, הגדולה לגדול והקטנה לקטן, והיתה יושבת על פרשת דרכים ושואלת: גדול מה מעשי? והשיבו לה: איש רע הוא ומלסטם את הבריות ושאלה עוד: קטן מה מעשי? והשיבו לה: איש תם יושב אוהלים (בראשית כז כז) כיון שכן היתה בוכה ומתפללת שלא תפול בגורלה של עשוי, והיתה מדבה כל כך בבכי עד שנשרו ריסי עיניה, עכת"ד הגמרא. הרי לך מכאן שלא זכתה לאה כי אם מצד החסד להיטפל גם היא ליעקב, ובכך היתה היא המגדלת מחלקה של רחל, ומה אם כן טענתה על רחל 'המעט קחתך את אישי?'

גם זאת היתה לאה יודעת, שהגם שתפילוחיה בקעו וריקיעים ונגענה מן השמים בכל זאת היתה צריכה להסכמתה וסיועה של רחל אחותה, היא זו שמסרה את נפשה לגלות לה את הסימנים כדי שתזכה להיות לחלקה של יעקב, ובזו השעה עדיין לא ידעה מה תעלה בגורלה כתוצאה מויתור זה, זאת אומרת שמוכנה היתה לוותר על כל עולמה עבור לאה אחותה, והאיך אם כן יכולה טענתה של הצדקנית לאה להיאמר?

גם זאת טוב מלילא, שעצם הדבר שהוברר למחרת שרחל לא הפסידה כל חלקה, וגם היא זכתה להיות לחלקו של יעקב, היתה טובה גדולה ללאה, שהרי אילו לא היתה רחל זוכה בכך לא היתה נוחה לה ללאה על כך שהיא נטלה את חלקה של רחל, וכתוצאה מכך חזקה רחל להיות לאיש זה, ומה גם שהיתה בכך סכנה גדולה לרחל שתעמוד היא במקום לאה להיות ח"ו לעזר לעשוי, וללא ספק שלא היתה לאה הצדקנית רוצה בכך, ובהכרח שטענתה אומרת דרשני!

ואפשר להסביר את הדברים על פי מאמרו של קדוש ישראל מרוזין ז"ע, לפרש את אַמְרֵינוּ בתפילת הימים הנוראים (מוסף ברכת זכרונות) 'כי זוכר כל הגשכחות אחת שאומרים אנו לפני הקב"ה, שהוא הזוכר לו לאדם את כל הגשכה מאתו, והכוונה שאם עשה האדם איזה מצוה והיה זוכר ומתפאר בה, אז הקב"ה כביכול שוכח, ואינו מוכה את האדם בסיבתו, ורק אם האדם מעבירה מדעתו ומחזיק עצמו בענה כאילו אין בידו מעש, אז עולה הדבר לזכרון לפניו יתברך ופוקדו לטוב.

ואותה מידה היא גם בעבירה חלילה, אם אחר שנכשל האדם בעבירה הוא סכיד באיוולתו, והדבר עומד לנגדו תמיד כדי לעורר עצמו לתשובה, אז אין הקב"ה מעלה את חטאו לפניו,

טיב המערכת

כי מלא ימי

משפחה שלמה הסתתרה בתוך חדר סגור, כאשר מחוץ תשכל חרב ומחדרים אימה הם לא ראו מה קורה מחוץ לחדר, אבל את הקולות הם בהחלט שמעו, שעות רבות היו סגורים ומסוגרים בתוך החדר, בכל אותם שעות התנהלה מלחמה בחוץ, שונאי ישראל עברו מבית לבית, לא חסלו על אף אחד, עוללים חקנים כאחד נשלחו לעולם שכולו טוב, ובתוך החדר פחד ואימה, על פי דרך הטבע הם ידעו שתיכף יגיעו גם לכאן, זה רק שאלה של זמן, ובינתיים התחזקו בתפילה לישועה, וגם בתשובה למקרה שלא ייצללו. את הדלת הם לא העיזו לפתוח למרות שלא היו להם אוכל ושתייה, ורק למחרת היום הם הבינו שניצלו בנס ויצאו חיים ללא פגע.

מאוחר יותר כשנשאלו מה החזיק אותם בחיים במצב הקשה שהיו בו, ענו: האמונה שהבורא יתברך יכול להצילם גם אם על פי הטבע זה לא נראה, זה מה שהחזיק אותם בכל אותם שעות!

יעקב אבינו מתהלך בעולם ומצפה לישועתו, אחיו התאום כבר מזמן נשא כמה נשים והוליד ילדים, והוא עדיין בחור המצפה לזיווג, גם כאשר הזיווג נמצא עליו לעבוד קודם שבע שנים כדי ליכות להקים בית נאמן, ואח"כ עוד שבע שנים כדי להינשא לאשה שאותה רצה מתחילה, ובכל אותם שנים לא נפגמה אמונתו כלל והוא נשאר איתן, מאוד יתכן שבכל אותן השנים היו שלענו לו, שהרי כבר הגיע לגיל שמונים וארבע ועדיין לא נשא אשה, ואף אם ישא אשה בגיל כזה מי אומר שיהיו לו ילדים, אבל הוא לא נשבר ונשאר איתן באמונתו, והקב"ה עזרו שכאשר הגיע זמנו להינשא, הוא נשא לארבע נשים והוליד מהם י"ב שבטים ואף בת אחת.

גם אם נראה לך שער"פ דרך הטבע אין לך ישועה, עליך לזכור שהקב"ה מעל הטבע, ואין פגום ממנו להושיע, עליך רק לבטוח בו ולא להישבר גם אם כל העולם אומר וחושב אחרת, אתה לא נשבר, זוכר תמיד שהשי"ת הוא מצמיח ישועה.

(ער"פ טיב החזרה-ויצא)

ניתן לשמוע את שיחותיו של מורנו ורבנו שליט"א • במספר מיוחד וישיב

באידיש: 073-2951321 • בלשון הקודש: 073-2951320

עדכוני קבלת קהל 0534-100024

טיב
ההודעות

י"ד הועדה הרוחנית ר' יעקב רבינוביץ | עורך: ש. גולדשיין

מקום הראוי להתפלל

א. המתפלל, לא יעמוד על גבי מיטה ולא על גבי כיסא ולא על גבי ספסל, מפני שכשהוא עומד עליהם הוא טרוד וירא שמא יפול, ולא יוכל לכוון בתפילתו (ש"ע סי' ס"א וס"ב סק"א).

ב. וצריך לחוש ג"כ שלא לעמוד על דבר דאפשר שיחליק, משום שמטריד שמא יפול, וכל כיוצא בזה, ואפילו על לוח שמתנדנד באופן דמטריד ביה (בא"ח א' יתרו ס"ג).

ג. וכל זה אפילו אינו גבוהין שלשה טפחים והב"ח והט"ו מתירין, אבל הא"ר פוסק כהש"ע (ס"א וס"ב סק"ב).

ד. וכן לא על יעמוד על גבי מקום גבוה, לפי שאין גבוהות לפני המקום שנאמר ממעמקים קראתהו' (ס"א וס"ב סק"ג).

ה. והטעם שנראה כנאות אם הוא עומד במקום גבוה יותר משאר העם, ואם הוא עומד במקום עמוק הרי הוא משפיל עצמו ומכניע ותפילתו מקובלת יותר, ועוד אפילו אם הוא מתפלל יחידי אסור לעמוד על מקום גבוה, ותעמא הוא שאם הוא עומד במקום גבוה הרי הוא כמתרץ, כלומר כאילו הוא רוצה להתקרב יותר לשם יתברך שהוא על השמים ואינו יודע כי מלא כל הארץ כבודו, ואפילו בעומק הארץ אין דבר נסתר ממנו, והו' ממעמקים (למש"ס).

ו. כ' בספר חסידים דאדם המתפלל ונפלה בליבו שמחת אהבה ה' פתאים דע כי ה' חפץ לעשות רצונך, והו' שנאמר, מה יפית ומה נעמת אהבה בתענוגים, וכתיב אז תתענג על ה' וכו' (כ"ה את א"ת).

ז. אם הוא זקן או חולה שקשה לו לירד מעל המיטה מותר לעמוד על גבי מיטה כיסא וספסל או על מקום גבוה בשעת תפילתו, ולכאורה, אף דאין בהם משום גבוהות מ"מ יאסר לעמוד מחמת הפחד שמא יפול, וצ"ל הטעם, דלא התיירחוהו חכמים והתיירוהו להתפלל עליהם במה שייטב להם בישיבה או בעמידה, או י"ל דמיירי שם באופן שאין שם פחד ליפול (ס"א וס"ב סק"א).

ח. אם אין אפשר לעמוד, רשאי להתפלל מיושב או שוכב על המיטה (פ"ט"ג א"א סק"ב).

ט. וכן אם כונתו להשמיע לציובו, מותר לו לעמוד ע"ג מקום גבוה ואפילו ע"ג כיסא או ספסל ואין בזה משום גבוהות (ס"א וס"ב סק"ה).

י. יש מן האחרונים שכתבו, דהיכא דיש בו משום ביערותא (פחד), אפילו להשמיע לציובו אסור (ס"ב סק"ה).

יא. כתב המ"א שעכשיו נהגו שהמקום בית הכנסת משום ממעמקים קראתהו' ה', ולכן נקרא הש"ן בכל מקום יורד לפני התיבה (ס"ב סק"ה).

יב. שיעור מקום גבוה שאמרו, שלשה טפחים ואפילו הוא ארעא סמיכתא הגבוה ג"ט, אסור לעמוד עליו להתפלל, אבל פחות מזה אין גבוה ניכר (ס"ב וס"ג סק"ו), וכל פחות משלשה כארעא סמיכתא הוא (ב"י).

יעקב היה רואג שמה בכית לבן יבטלוהו מעסק התורה

בפרשתו (בראשית כח טז) "ויקח יעקב משנתו ויאמר אכן יש ה' במקום הזה ואנכי לא ידעתי". בספ"ק מבואר הענין של ויפגע במקום הזה וחלומו של יעקב אבינו, דבא לרמוז על דרך העבודה של "בכל דרכיך דעהו", דהרי יעקב אבינו היה כל ימיו איש תם וישר אלהים של תורה, ומאוד לא פסק פומיה מגיורא, וכן היה ספן י"ד שנים רצופות באהלה של תורה בבית שם ועבר ולמד יומם ולילה וכמו שפירש רש"י על הפסוק "וישכב במקום ההוא" - לשון מיעוט באותו מקום שכב, אבל ארבע עשרה שנים ששמש בבית עבר לא שכב בלילה, שהיה עוסק בתורה.

והנה עתה בצאתו מבאר שבע לילך לחרן היה יעקב אבינו ירא והוא נופשו עגמה עליו, בהעלותו על לבו שבודאי רוב הטרדות בבית לבן יגרמו לו הרבה ביטולים ולא יוכל לעסוק בתורה כאוות נפשו כמימים ימימה, ותורה מה תהא עליו.

הקב"ה הראה ליעקב בחלום שיש עבודה ה' גם במעשים נשמיים

על כן סיבב הקב"ה שישקע לו החמה פתאום שלא בעונתו, כדי שילין שם וגילו לו בהלום מן השמים שאף בעת שעוסקים בענינים וטרדות נשמיים יכולים לעבוד את הש"ת, והו' שאמר הכתוב (שם פסוק יב) "ויחלום והנה סולם מוצב ארצה וראשו מגיע השמימה והנה מלאכי אלוקים עולים ויורדים בו", כלומר שאף מי שעוסק בדברים נשמיים והוית העולם כשינה אכילה ושתייה וכדומה, יכול גם כן לעבוד את הש"ת, וכמו שאמר הכתוב (מש"ל ג' ו) "בכל דרכיך דעהו", ואפילו בפעולות נשמיים שנראה כאילו מוצב ארצה, אך אם האדם עושהו לשם שמים ראשו מגיע השמימה ומלאכי אלוקים עולים ויורדים בו שגורם נחת רוח בעולמות העליונים, וכל מצוותיו מאירים בעולמות העליונים עד אין שיעור.

האדם ע"י עבודתו מעלה את המלאכים לרום שמים העליונים

וכדברים האלו כתב הר"ק מאפסא זי"ע בספרו אוהב ישראל (בפרשתו ד"ה תוכחת מוסר) שצריך האדם לציידי בשכלו ומחשבתו וידמה לו ממש שהאדם הוא סולם מוצב ארצה בתוך ארצות וגשמיים, אך זראשו מגיע השמימה, היינו שכלו ושורש נשמתו הוא דבוק למעלה בשמים והנה מלאכי אלהים עולים ויורדים בו, ר"ל כשהאדם מגביה את לבו ומתוה לעבודת הש"י או מעלה כל המלאכים לרום שמים העליונים ומשפיע להם חיות הקודש, ובאם לאו ח"ו אז יורדים בו, יש להם ירידה על ידו כמאמר חז"ל (איכ"ד א' לה) מתניין כחו של מעלה ח"ו, גם זאת צריך האדם להיות תמיד במחשבתו איך שכל הכוחות כולם העליונים כולם כאחד תלויים במעשה האדם הן להעלותו או להיפך ח"ו.

אף השינה עבודה גדולה היא להשי"ת

והנה הרמב"ם בהלכות דעות (פ"ג ה"ג) כתב: שהמנהיג עצמו על פי הרפואה צריך שיהיה כונתו שיהא גופו שלם וחזק כדי שתהיה נפשו ישרה לדעת את ה', שאי אפשר שיבין וישתכל בחכמות והוא רעב וחולה או אחד מאבריו כואב, ואפילו בשעה שהוא ישן אם ישן לדעת כדי שתננה דעתו עליו ויננה גופו כדי שלא יחלה ולא יוכל לעבוד את ה' והוא חולה, נמצאת שינה שלו עבודה למקום ברוך הוא ועל ענין זה צוה חכמים ואמרו (אבות פ"ב מ"ב) "וכל מעשיך יהיו לשם שמים" והוא שאמר שלמה בחכמתו "בכל דרכיך דעהו והוא ישר אורחותיך".

אכן יש עבודה ה' אף בדברים נשמיים

והנה יעקב אבינו מתחילה לא ידע שבדברים נשמיים גם כן יכולים לעבוד את הש"ת, אך אחר שישן במקום הזה נדע לו דגם בדברים נשמיים והוית העולם גם כן יכולים לעבוד את הש"ת, והו' שאמר יעקב כאשר הקיץ משנתו "אכן יש ה' במקום הזה ואנכי לא ידעתי", שרק עתה נדע

לו שיש עבודת הש"ת גם במקום הזה דהיינו בדברים נשמיים כשינה וכדומה.

אחד המרבה ואחד הממעיט ובלבד שיכוון לבו לשמים

וראה דברים נפלאים מה שכתב בזה הטורי ז"ה באבן העזר (סימן כה) וכה דבריו: מציעו שכתב הרמב"ם על פסוק בכל דרכיך דעהו דהיינו מי שאוכל שוטה ומעון נפשו כדי שיהיה בריא וחזק לעבודת הש"ת יש לו שכר כמו שמועטעט, ודברים אלו אסמכתא אקרא (תהילים קכב ב) "שוא לכם משכימי קום" וכו'. דהיינו שיש תלמיד חכמים מנדדן שינה מעיניהם ועוסקים בתורה הרבה, ויש תלמיד חכמים שישנים הרבה כדי שיהיה להם כח החזק והזריזות לב לעסוק בתורה, ובאמת יכול ללמוד בשעה אחת מה שזה מצטער ועוסק בשני שעות, ובודאי שניהם יש להם שכר בשוה.

על כן אמר "שוא לכם" דהיינו בתנן לכם שאתם מצטערים זה משכימים בבוקר ומאחרי שבת בלילה וממעיטים שנתם זה בתנן כ' ל' יתן ה' לידידו שינה דהיינו מי שישן הרבה כדי שיחזק מוחו בתורה נותן לו הקדוש ברוך הוא חלקו בתורה כמו אותו שממעיט בשינה ומצטער עצמו כי הכל חולך אחר המחשבה ע"כ.

גם עסקי הגוף יעשה לשם שמים ונמצא עובר את בוראו תמיד

והוראה זו ערוכה היא לנו מרבותינו הק' שיתנהג האדם בכל תהלוכותיו בבחינת "בכל דרכיך דעהו", והוא מפורש בפוסקים מבניא הטור (סימן ר"לא) והוא לך לשונו הזהב: וכן בכל מה שיהנה בעולם הזה לא יכוין להנאותו אלא לעבודת הבורא יתעלה דכתיב "בכל דרכיך דעהו" ואמרו חכמים ז"ל יחינו כל מעשיך לשם שמים, וכן סדר הרב רבינו יונה הענין בפרקי אבות ויהיו כל מעשיך לשם שמים אפילו דברים של רשות כגון האכילה והשתייה וההליכה והישיבה וכו', וכל צרכי גופך יהיו כולם לעבודת בוראך או לדבר הגורם עבודתו וכו', כללו של דבר, חייב אדם לשום עינו ולבו על דרכיו ולשקול כל מעשיו במאזני שכלו, וכשרואה דבר שביא לידי עבודת הבורא יתברך יעשהו, ואם לאו לא יעשהו, ומי שנוהג כן, עובד את בוראו תמיד.

אף בשעת התעסקותו בנשמיים נקרא ת"ח כי כונתו לשמים

ובשם הר"ק ר' יצחק מווארקא מתאמר דכל בעלי המלאכה בזמן שישנים את שנתם אין ראוי לקרותם על שם אומנותם כי החייט בשעה שהוא ישן אינו חייט, לא כן תלמידי חכמים שכל מעשיהם לשם שמים, ואף בשעה שישנים או אוכלים דבוקה מחשבתם בבורא ית"ש, ומכוננים דעתם כדי שיהיה להם כח לתורה ועבודת הש"ת, אם כן אף בשעה שישן שפיר שם תלמיד חכם עליו.

וכבר הגיד הבעש"ט הק' שאף אם ארע לאדם שישן שעה יתירה מכל מקום לא הפסיד אלא שעה אחת ולעומת זאת הממעט משעות השינה הנצרכות לו כפי כוחו וגופו, נמצא הפסיד יום שלם כי לא יוכל לעסוק בתורה בצלילות הדעת כדבעי.

עצה טובה לקבוע ולהחליט זמן הקימה בטרם יעלה על משכבו

אמנם צריך האדם לשקול מעשיו בפלס נכון, ולא יעלה במעלות יתירות שלמעלה מכוחות גופו ונפשו, ומאידיך ייסא לא ישיטה עצמו לנוח מנוחה יתירה באמתלות שוא שנופו צריך לכך, ומוד"כ הגה"צ ר' בנימין רבינוביץ זצ"ל היה רגיל ליעין בענין השינה שנוכח שעוד טרם יעלה על משכבו ישער בדעתו כמה שעות מנוחה צריך הוא לנפשו, ויקבע לעצמו זמן קימה, כי אם ימתין להחליט זאת עד למחרת בבוקר בשעת קימה, אזי בקל יוכל היצר להטותו בטענות שוא ומדיחים, ויפתה אותו שנופו עדיין לא שבעה די כחה, ומוכרח הוא לעוד קצת מנוחה, ומי יאמר זכיתי לבי לצנחו במלחמה קשה כזו, אך אם קבע בדעתו מאמש בהחלטה גמורה, בקל יוכל לצנחו.

שם לשמחתו הגדולה באיש יהודי ירא ושלם מחשובי חסידי גור, שאף הוא הגיע למעיינות המרפא כנהוג בימים ההם.

הרבי שוחח אתו ארוכות בדברי תורה וחסידות, וכראותו שהוא בר אוריין איש חסיד ותלמיד חכם ביקשו לבוא אל ביתו ולהשתתף עמם בסעודה שלישית של שבת קודש, מחמת שהיו עימו באותה נסיעה רק מתי מספר מן הגבאים והמלווים שהתלו אליו.

חיך החסיד כמצפין סוד, ואמר, אכן מאוד הייתי רוצה להשתתף בסעודה שלישית ביחד עם הצדיקים והחסידים כדרכי תמיד, אך חוששני פן ואולי בדברי תורה שישא הרבי ברמה במהלך השיעור, ידבר כנגד כ"ק מורי ורבי האדמו"ר בעל האמרי אמת מגור... כדרכו בקודש של הרבי ממונקאטש לעמוד ברמה על כל דבר וענין באש קנאות.

לשמע תשובתו של החסיד, נהנה הרבי ממונקאטש ואמר: אויב דאס איז ד'אנצע פראבלעם [אם זו כל הבעיה] אמנע אפוא בשבת זו לכבודך שלא לדבר כנגד הרבי שלך... יכול אהיה להיות סמוך ובעתו בדבר!

ואכן הגיע הרב הגערר חסיד אל מעונו של הרבי ממונקאטש לסעודה שלישית וכראות אותו הצדיק שמח מאוד שגענה להזמנתו, ברוב חובה וקידוב לב הושיבו לידו, סמוך אליו ממש.

הטיש התנהל ברוממות קל, כדרכו של הצדיק בתפילות וזמירות בכיסופין ובבכיות בקול רעש גדול. והנה הגיעה עת אמירת התורה, הס הושלך באולם והכל עשו אוננם כאפרכסת לגמוע בצמא כל מילה ומילה שבתורה, שנאמרה בתודת קודש ובזקוקין דגורא.

במהלך הדרשה התלהב מאוד הצדיק, ובין הדברים החל לזעוק מנמת ליבו בקנאותו על עניינים שונים המתנהלים ביהדות החרדית, ובתוך דבריו השמיע גם דיבורים כנגד הנהגתו של הרבי הזקן מגור!

החסיד שישב סמוך לרבי ממש, התפלא בדבר, הלא אמר לו הרבי לפני השבת שהפעם לא ידבר כנגדו בשיחת קדשו, והנה עתה מרוב התלהבות יצא שיחו בעז. - אולם כאשר קירב עצמו יותר לשמוע בברור דברי אלקים חיים שם לב שבכל פעם שמזכיר הצדיק את הרבי מגור, ממלמל הוא תחת שפתו איזה מלמול אל תוך זקנו... וכשהיטה אוזנו היטב להבין את מלמוליו שמע שבכל פעם שמזכיר את הרבי מגור מוסיף לו בהבלעה תיכף ברכה איתנה כמו: זאל געזונד זיין... זאל מאריך ימים זיין... וכיוצא!

או אז הבין אותו חסיד נבון היטב את אשר לפניו, שאין כאן שום מחלוקת או קפיצת חס ושולום אף לא במשהו שבמשהו. ואף על פי שראה צורך לעודד ולהאיר באש הקנאות, בערה בליבו 'אהבת ישראל גדולה והאבת הצדיקים אשר לפני ה'!

לאחר תפילת ערבית, כשעבר לפני הצדיק להתברך בברכת אגוטע וואך! [שבוע טוב] חיך אליו הרבי חיוך רב משמעות וסנט בו: אכן קיימת מה שהבטחת, הרי שמעת היטב!...

עתה גם הבין אותו חסיד למפרע מדוע הושיבו הצדיק על ידו ממש, כדי שיעליל לשמוע את אותם ברכות קודש שהבליע והרעיף על ראש רבו, ובין הדבר לאשורו, שאין כאן ח"ו שום מחלוקת ופירוד, כי אם באהבת ישראל תמיד!

אחד ממכרי איש ישר וגאמן, אשר התברך מן השמים בבנים ובנות טובים ומוצלחים ביותר כ"ו, והפרטה אינה מצויה בכיסו, שידך את בתו עם משפחה חשובה ועשירה. ובהיות הנערה כלילת המעלות ואצילת המידות נשאה חן בעיניהם והתחייב

אמרה קצרה. משל. סיפור.

להתחיל את השנה החדשה עם 'שלחן שבת' ברמה אחרת

מִצְוֹת הַפְּנִיּוֹת
לְשַׁלְחַן שַׁבָּת

ענינים יקרים אמרות קצרות
על פי משלים וסיפורים

על התורה

מאת: הרב יצחק מנחם של
התנ"ך רבי יגמליאל הכהן רבינובין שליט"א

להשיג בחנויות הספרים המוכרות
הפצת ראשית מרכז הספרים בהנהלת הרב יצחק פרידמן 03-6194114

מתוך מצב מושפל וכואב זה, שאלמי אבי הכלה אם יכול הוא לכל הפחות לדרוש תשלום 'פציונים' של מאה אלף דולר [100,000\$] תמורת המחילה, בהיות שהיו לו בשידוך זה הוצאות רבות יותר כשנצרך להתאים את כל הוצאותיו על פי רמת המחנות (לשעבר) הנגיד. שהרי לעשר כמותו אין זה סכום גדול כל כך, ואולי יהיה בסכום נאה זה מעט בכדי להמתין את המכה הכואבת שכן בהיותה כעת בחורה שעזבה שידוך בודאי יצטרך לשלם יותר בשביל שידוך אחר.

הצעתי את שאלתו בפני מרן הראב"ד הגה"צ רבי ישראל יעקב פישר זצוק"ל, רב דשכונת זכרון משה פה עיה"ק, ועל אחר ענה הרב בהכמת אלקים שבקרבו: יכול הוא לדרוש פציונים כרצונו, השאלה היותר קשה כאן היא אם הצד השני יסכימו לתת כבקשתו... [וכמובן בזה צריך ב"ד או בורר שיפטר ביניהם].

אבל העיקר שבעיקרים הוסיף הרב במתק לשונו, יש להזהיר מאוד, לאחר שיתנו כמה שיתנו, יהיה באיזה סכום שיהיה שישתדלו בכל לב לעקוד את הקפידה מליבם ולהבין שמן הסתם היה לצד השני לפי דעתם סיבה טובה בדבר, ולא בכדי קם לו חתן יום אחד ועוזב כלה מושלמת שכזו שבוע לפני החתונה... ועליהם לפעול במעמקי לבבם שתהיה זו מחילה שלמה, חן מצד הכלה בעצמה, וחן מצד ההורים והמשפחה.

בסיום דבריו הוסיף לי הרב הצדיק משפט מצמרר: באם חלילה לא תרא כאן 'מחילה גמורה', מי יודע איזה קטרוג גדול יכלה עבירה כזו לגרום לכלל ישראל, ה' ישמרנו ויצילנו!

והטעמים את דברו, כי כל קפידה וכל כעס או שנאה של איש ישראל על חברו חלילה מוסיפה 'שנאת חינו' בישראל וגורמת לקטרוגים קשים חלילה, ועל עניינים אלו באים עיקר צרות אריכות הגלות, ירחם ה'.

המשפחה כולה קיבלה את פסקו של הרב בתמימות ובנאמנות הם מחלו בלב שלם הוציאו כל קפידה מליבם והשתדלו לשכוח מאותו מעשה. ומאז התקרבו מאוד אל הרב זצוק"ל, שחשו את גדל 'אהבת ישראל הבעורת בקרב, והתדבקו בו ובתורתו בעקבות אותו מעשה.

צא ולמד, עד היכן מגעת הבנתם והכרתם של חכמי ישראל, בגדל מידת 'אהבת ישראל, ובעוצמת חשיבות עניינים הדקים והעדינים הללו בעיני השידוכים בפרט ובכל שאר עניינים שבין אדם לחברו!

הרב הקדוש רבי אהרן הגדול מקארלין זצוק"ל לפני פטירתו רצה מאוד שתלמידו הרח"ק רבי שלמה קארלינער זצוק"ל יד' משין אחריו בהנהגת העדה הקדושה.

אך הוא לא אבד, ואמר שאינו רואי לאותה איצטלא. לאחר רוב הפצרות שהפצרו בו החסידים החולט שפיעו לשבת אחת אל הרב הקדוש רבי מיכלי מלוטשוב זצוק"ל, מוקני צדיקי הדור, וישאלו את דעת קדשו בדבר.

רבי שלמה לקח עימו לאותה נסיעה כמה ידידים ורעים כדי שיהזקוהו, כי פחד והתיירא מאוד מקדושתו העצומה של הרבי רבי מיכלי, שכשיראהו בוודאי יענר בו...

הם עשו יחידו בולוטשוב שבת שלמה, וכשנכנסו להיפרד מן הצדיק גער בו רבי מיכלי, ואמר: וכי מה התכלית בעולם? בודאי מעדיף אתה להיסגר בהדרג ולעבוד את בוראך בהשקט ופרישות! אבל דע לך נאמנה שלטובת איש ישראל צריך להכניס את עצמך לבוץ עד צוואר! [מדארף זין אריין לאיזן און בלאטע ביז ד'האלק, פאר א יודענס וועגן]... אהבת ישראל!

אבי החתן שהיה גביר עתיד נכסין, בסידור מלא עבור בני הזוג. הצלחת נשברה במזל טוב וכנהוג ערך צד הכלה 'מסיבת אירוסין גדולה באולם מפואר, כראוי וכיאות למחותנים חשובים משפחת החתן האמידה. אבי הכלה במצבו הכלכלי הדחוק נאלץ לטול 'הלואה' בשביל תגינת 'תנאים' מהורדת שכנו... אך הוא כמובן שמח על כך, והודה לה' שקיבל 'סידור מלא' בהוצאות כל הנישואין והדיור.

תקופת האירוסין עברה בטוב ובנעימים, והנה קרב ובא יום שמחתם הגדולה, הכלה המהוללה עסוקה היתה בהכנותיה המרובות בהתרגשות רבה, היא בחרה לה בקפידה את שמלת הכלה המפוארת, ואף ערכה כנהוג 'מסע קניות' [שופינג] של נדוניה ושאר בגדים ומנעלים נאים מינים ממינים שונים... ואף תכשיטים נחמדים מפז ומפנינים יקרים כשהיא משתדלת להתאים את עצמה לרמה המתאימה של משפחת החתן הועשירה...

תאריך החתונה כבר נסגר תיכף לאחר האירוסין, כשהגביר אינו מוותר על אולם ענק ומפואר, שתי המחוגות כבר ישבו על 'תפריט' עשיר ומיוחד. ולאחר מכן סגרו עם הצלם והתזמורת ועם כל שאר העושים והמנצחים על המלאכה, מלאכת הקודש של שמחת חתן וכלה.

ברם לפתע ביום מאוד לא בהיו, שבוע לפני החתונה, נחתה מהלומה קשה על ראשם פתאום לדאבון ליבם מסיבה בלתי ידועה, וללא שום רמז מוקדם ביטל צד החתן את כל השידוך!

המכה היתה כואבת ומכאיבה עד עמקי לב ונפש, לא ניתן להתאר את גדל הצער והעלבון הקשה של משפחה שלמה החוטפת מכה שכזו: ההפתעה היתה גדולה, הכלה העדינה והרגישה לא ידעה את נפשתי, היא התחלכה בביתה בוכייה יומם ולילה, בלא שותכל להבין על מה ולמה עזבה חתנה כך בחרפה וביזיון נורא?!

על הברכה יעמדו

התורמים להפצת העלון

ניתן להנציח את העלון לשפחות, לברכה והצלחה או ליאריצייט לקבלת העלון כמייל (דוא"ל) נא לשלוח למייל הפצו"ב

לע"י יעקב צבי בן ישראל	לע"י מרת הינדל בת משה ירמיהו ובלומה	יוסף בן טילה רחא לרפואה שלימה	האחים יקרים העומדים תמיד לימין רבינו הרב יהודה בן שרה שיינדל והרב שאול יחזקאל בן שרה שיינדל וכל משפחתם - להצלחה בכל העניינים	שרה שיינדל בת טילה רחא להצלחה בכל העניינים	לע"י מרת חיה סאסא בת לאה גלביע יסיון תנצבה.	לע"י החבור שמואל מאיר ז"ל בן יבלחטיא רבי ישראל יצחק גלביע יחנסלו תנצבה.	גרפצ'יק סל: 02-5002321	קשת הרשת מינוח י"ד ויקרים מכירת 02-6257948 info@keshet-haheshet.co.il	גל.י.פ.ו
------------------------	-------------------------------------	-------------------------------	--	--	---	---	------------------------	---	----------

יור"ל ע"י קהילת שבת בית ד' | רח' ישעיהו 7 ירושלים טל: 05276-10455 078-3331109 | shivti11@gmail.com

יהודי יקר! אל תחזיק טובה לעצמך, הנך עוזמן להדפיס ולהפיץ את העלון באזור פגורין ולהיות שותף לזיכוי הרבים. הפענונינים יקבלו את העלון כמייל (אפשר גם ישירות דפוס) בקובץ ההדפסה. Anyone Interested in receiving Tiv Hakehila weekly in Hebrew or English should Email - Sheldon@hpins.net Or | zelig@gmail.com or text 718-249-7173